

קולנוע וא להכיר: הדור הבא

ריבר פניקס ומארתה פלימפטון - כישרונות טריים. צעירים, יפים ומשוגעים

אומרים שהקולנוע הוא עניין של כסף. אבל התנאי להשיג שמן טוב היה תמיד שם טוב. ואיך עושים שם טוב בעולם אכזרי שבו נבנים הכוכבים עליידי אנשי יחסייהציבור, המזל והעיתוי? זה קשה מאוד, אבל עם קצת כישרון ולפעמים עם אבא מתאים — זה מצליח.

כך, מארתה פלימפטון ששמה, אמנם, לא מסגיר כלל את אביה, אבל תוויפניה רווקא כן. פלימפטון זו היא בתו של קית קאראדין, שחקנו הקבוע והמופלא של אלן רודולף (המורדנים). אפשר לראות אותה על האקרנים בסרטי של פט אוקונור פטים ונכובים. סימן והיוהי: עיניים עני-

קיות בצבע השקר ושפתיים מוארכות ברגם של חצי חיוך ציני. התפקיד בסרט: בתה העצמאית, העקשנית והמחוצפת של ארושתו המעצבנת של דניאל רייילואיס.

העלמה הצעירה שנולדה לקאראדין מרקדנית כשם שלי (שהופיעה בשעתו בצוות המקורי של המחזמר שיעור על בימות ברודוויי), לא רק שהיתה ילדת-אחוריהקלעים אופיינית, אלא שכבר פל-שה אל אורות הבמה בגיל 10. ממש כמו אביה, גם הוא בן למישפחה שחקנים מושבעת. אבל אמריקה הכירה בכישרונה רווקא מן הצד האחורי הפוטוגני שלה — היא הפגינה אותו כסירת סירטוניפירסומת לג'ינס הצמודים של קלווין קליין, שנחשבו בשעתו לאוואנגארד.

אבל בקולנוע לא זילולו גם בחיות: אחרי הר-פעת-בכורה בעכבר הוור, מול טומי לי ג'ונס, עלתה הרגה לאלן ג'יי פאקולה, שליח אותה מול ג'ייין פונדה וקריס כריסטופרסון (רולאובר), ומשם ג'ייין פונדה וקריס כריסטופרסון ולנוויס. אנדרה קונצ'לובסקי נתן לה צ'אנס מכובד באנשים מבווישים. כבתה המתבגרת של ג'יל קלייבורג.

ולתעודת-הבגרות הסופית, אם מדובר ביוקרה קולנועית, היא מופיעה כבתה של ג'ינה רולאנדרס,

שחקנים מארתה פלימפטון וריבר פניקס
בין וודי אן לסידיני לומס

מה תוכל לבקש לה יותר? למשל, סרט חדש של מרטין ריט, סטנלי ואיריס. לצד ג'ייין פונדה ורוברט דהנירו, וזה אחרי שהשלימה את הסרטת בריחה על ריק בנימויו של בימאי, המכונה בחיבה עליידי המיקצוענים "בימאי של שחקנים". הכור-נה, כמובן, לסידיני לומס הנחשב לניסיון-חובה עבור כל שחקן הרוצה להתבגר על הבד ולהרגיש את נחת זרועו של מיקצוען יסודי בכל הנוגע לעבודה עם שחקנים.

הסרט מספר את סיפורה של מישפחה הנמ-צאת, במשך 15 שנים, באימת המירדף של האף-בייאי, בגלל פעילות פוליטית "מתחרתית" בשנות ה-60. מארתה משחקת את האובתו הצעירה של בן המישפחה הזאת, מישפחה פופ, מול כישרון עולה נוסף בקולנוע האמריקאי — ריבר פניקס, בן ה-18.

את פניקס אפשר היה לראות כבנו של האריסון פורד במירפץ מוסקטיו. וההתחלה שלו על הבד מסעירה לא פחות. הוא הספיק להופיע מגיל 5, כומר רחוב צעיר על מידרכות קאראקאס בונצוי-אלה, שם שהו הוריו בשליחות מיסיונרית. משם עבר לפירסומת בטלוויזיה האמריקאית ולתפקיד בלתי-נשכח בסרטו של רוב ריינר אוי והחברה. ואיך אפשר בלי שפילברג? פניקס מופיע בסרטו האחרון של שפילברג, אינדיאנה ג'ונס ומסע-הצלב האחרון. שוב לצידו של האריסון פורד. ולסיום המעגל — במירפץ מוסקטיו הופיע פניקס לא רק לצד האריסון פורד כי אם גם לצד מארתה פלימפטון הנל.

תחת שרביטו של וודי אן בסרטו האחרון אשה אחרת.

ברנארד היל וגייסון אדוארדס: מתחילים

הרופס הזה בימינו. בעיקבותיהם של שלושת הגברים הולכים גם הפאטולוג (בר-נארד היל) המקווה לחסדיה של סיס, ובנו (גייסון אדוארדס) המקטלג כל מיקרה מוות ואסון הנקרה בדרכו. מי שמוכן לטרוח ולפענח את כל הסמלים, הקשר ביניהם ומיקצמו של כל אחד, בוודאי יהנה מאוד. אבל גם בלי להעמיק חקר יש ממה ליהנות. זהו סרט מבריק, מצולם ומשוחק בצורה מופתית, כשכל תמונה ותמונה היא מלאכת-מחשבת ארוגה.

מחלקת הגוויה

טובעים במספרים (פאר, תל-אביב, אנגליה) — מי שישאל אחרי הסרט הזה "מה למדת בגן היום?" יוכל תמיד לענות בלי חשש: "לספור

מאחד עד מאה". מעבר לזה, מנסה הבימאי האנגלי פטר גרי-נאוואי לתאר, ולא בדרך ישירה ופשוטה, כי אם במשל מא-קאברי מתוחכם וארסי, כיצד נהנית החברה המערבית השבעה מחיסול הגזע האנושי, בשיטה, בסדר מופתי והעיקר — כל אחד מחסל ומתחסל לפי תור.

גרינאוואי עושה זאת בצורה משעשעת מאוד, אם מסתגלים לבדיחות ולחידודים שלו, הדורשים בקיאות לא-מבוטלת ב-מישחקים החברתיים ובחוכמות-הלשון שהבריטים משועבדים להם. השפה הקולנועית שבפיו עשירה כל-כך בדימויים ובצלי-לים, שמי שמוכן לקחת אותה ברצינות מוגבלת, עשוי בהחלט ליהנות מסיפור רצח משולש זה, שבו מחסלות סבתא, בת ונכ-דה, את בעליהן בזה אחר זה.

סבתא סיס (ג'ון פלוריט) מטיבעה את בעלה באמבט שבו נרדם אחרי התעללות עם האובתו, כשסביב השניים רוחשים תמוחים רקובים ומיני רמשים.

סיסי הבת (ג'נט סיטפנסון) מניחה לבעלה לטבוע בים כשאינו מספק אותה יותר. ואילו סיס (גואלי ריצ'ארדסון), מטיבעה את בעלה הטרי בבריכת-השחייה אחרי שהתעברה ממנו, ובכך משלימה את המסת המין הגברי במים, כשהמסר החבו הוא שאין תוכן מוצק מספיק שיצדיק את קיומו של הגזע

מפחידון ילדותי

וילו והנסיכה (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — הפקה מפו-ארט ויוקרית, כמיטב המסורת של ג'ורג' לוקאס, המוכיחה שאין היום

דבר בלתי-אפשרי בקולנוע, אם יש מספיק כסף כדי לממש אותו. אולם מצד שני, מוכיח הסרט שאפקטים הם רק חלק מסרט ואינם יכולים להיות תחליף לנושא.

לצורך סרט זה שלח לוקאס ידו לכל אוצר אנדות העולם, כולל אלה שהוא עצמו כבר השתמש בהם, כדי לטוות יחד סיפור על עולם דימויני, שבו נאלץ גמד חמוד וחרוף לעזוב את מיש-פחתו, כדי להחזיר נסיכה תינוקת שמצא על סף ביתו, אל כס מלכותה. בדרך הוא עובר, כמובן, מיכשולים וסכנות רבות, כשהוא נעזר בלוחם אמיץ מגזע האדם, בשני אצבעונים וב-מכשפה אחת טובה. מולו — כל כוחות הרשע, ובכללם דרקונים יורקת-אש. ומאחר שמדובר באגדה, הוא מצליח, כמובן, במי-שימתו.

הדימוין הבולט למינה של מילחמת הכוכבים, בשילוב כל מיני מרכיבים מתוך ג'. אר. טולקין ואחרים, אינו מצדיק את העובדה שהמעשיה סורה בשר לחלוטין, נראית כמו הצגת-ראווה של מוסיאון המיפלצות של אולפני לוקאס, וקשה מאוד להתרגש מן הקורה לגיבורים לאורך כל הדרך. המאבק בין הטוב לרע, מאבק קלאסי בכל האגדות הללו, שקוף לחלוטין, והכל עושה רושם מלאכותי.

אשר להנחה שמדובר בסרט לילדים, שבמילא אינו צריך

וורוויק דיוויס: גמד רחום וחנון

לעניין את המבוגרים, אפשר רק לומר שאותם הילדים, אשר לא יתקפו בסיטטים במחצית השעה האחרונה של הסרט, שייכים בוודאי לגזע קטוח חדש, הרואה מדי בוקר את מגרש השדים ואוכל ארוחת-ערב עם הרוזן דראקולה.

כל העניין עלה אישם בין 20-30 מיליון דולר (תלוי במקור הרכילות) וזה בהחלט נראה על המסך. לטובת העניין היה כדאי אולי להשיג מיליון נוסף ולהשיג גם סיפור מתאים. הבימאי, דרך אגב, הוא רון הווארד. סרט לא משכנע וחסר-תכלית.

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב: החנינה של באבט, בוקר טוב וייסנאם, קפה בנדר, כפר קטן שלי, מסע לקי-רה, בגול המילחמה היא, הנוסיכה הקסומה, קיץ אצל סבא, הקומיסארית, ליידי איב.

ירושלים: קפה בנדר, הנוסיכה הקסומה, בר קר טוב וייסנאם, מסע-נעקים של אבא, החנינה של באבט, כפר קטן שלי, בגול המילחמה היא, **היפה:** הנוסיכה הקסומה, צוללת צהובה, ליידי איב, בוקר טוב וייסנאם.

תל-אביב:

**** **החגיגה של באבט** (נורדון, דני-מרק, מוצג גם בירושלים) — הארוחה המפוארת ביותר, שנראתה על הבד כתורה על גמילות-חסים. דים, גבריאל אכסל מטיב לצייר אווירה של כפר קטן הנופל בקיסמה של הצדקנות דרך הבטן.

**** **קיץ אצל סבא** (מוסיאון, טאיוואן) — זהו השיאו השיאן מגיש פרסקה ממחוז הולדתו על יחסים אנושיים בלי הרבה מילים.

**** **ליידי איב** (חמוט, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה) — פרסטון סטרג'ס מוכיח מה אפשר היה לעשות בקולנוע כשהיה אסור עדיין להראות שני זוגות של כפות רגליים מתחת לס-דין אחד.

**** **המזרונים** (דיונוף, ארצות-הברית) — מכירת-חיסול של האמנות. אלן רודולף קובל על הוליווד השיקרית, דרך משל משנות ה-20 האופנתיות של אמריקאים בפאריס. מקסים, אסי-חטי, אולי קצת ארוך. כדאי לסבול.

**** **הקלות הבלתי-נסבלת של הה-קיום** (אורני, ארצות-הברית, מוצג גם באילת) — זה לא הספר של מילן קונררה, אבל זו איריטיקה נהדרת עם שלישיית שחקנים מובילה: דניאל ריי-לואיס עושה עיניים ללנה אולין, הברגמנית-לשעבר ולז'ולייט כינוש הצרפתיה.